Čís. 385 dis.

Advokátova účast ve spolku, který se podle svých stanov zabývá zastupováním stran a zprostředkováním jejich zastoupení advokátem, není slučitelná se stavovskými zájmy advokátního stavu.

Je kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, vzbudil-li advokát tím, že vstoupil do takového spolku a že vystupoval na venek jako jeho předseda, ve veřejnosti důvodné podezření, že je spolek jeho náhončím a že do spolku vstoupil proto, aby získal klienty.

Odpověděl-li advokát na vyzvání advokátní komory, aby se vyjádřil o podané stížnosti, způsobem neslušným a posměšným, provinil se proti své povinnosti advokáta, odpovídati na dotazy svého nadřízeného stavovského orgánu způsobem slušným a věcným, a jde proto o kárný přečin porušení povinností povolání.

(Rozh. ze dne 13. května 1939, Ds I 6/39.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárnými přečiny zlehčení cti a vážnosti stavu a porušení povinností povolání.

Z důvodů:

V odkazovacím usnesení bylo obviněnému přičítáno za kárné provinění, že vstoupil do spolku »Poplatnická Kooperativa« a přijal funkci předsedy v tomto spolku, který se podle svých stanov zabývá zastupováním stran a zprostředkováním spolkových zastoupení advokátem, za tím účelem, aby si tím získal hromadný příliv klientů z řad Kooperativy, aneb že se při nejmenším vydal v podezření, že vstupem do spolku sledoval tento cíl. Kárná rada uvěřila obhajobě obviněného, že nevstoupil do zmíněného spolku za účelem získání klientely a že ani v jednom případě nepřevzal jako advokát zastoupení člena spolku, a vyloučivši u obviněného zmíněný jím udánlivě sledovaný cíl, uznala ho vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že vstoupiv do zmíněného spolku a přijav v něm funkci předsedy, vydal se v podezření, že tím sledoval cíl získati klientelu, z kteréhožto činu byl obviněný již v odkazovacím usnesení viněn. Z toho, co uvedeno, je zjevno, že kárná rada uznala obviněného vinným v mezích odkazovacího usnesení a že je nepřekročila.

Není žádného podstatného rozporu mezi vylíčením děje ve výroku napadeného nálezu pod 1. a v rozhodovacích důvodech. Tu i tam je vylíčen děj v podstatě stejně, při čemž volena jiná dikce, vyjadřující však totéž.

Právní posouzení skutkového děje pod 1. kárnou radou je bezvadné. S hlediska kárného je nerozhodné, že šlo o spolek, jehož činnost byla úředně povolena. Jádro věci spočívá v tom, zdali účast obviněného ve zmíněném spolku byla slučitelná s e s t a v o v s k ý m i z á j m y advokátského stavu, jehož obviněný je příslušníkem, či nikoliv.

Na tuto otázku je odpověděti v neprospěch obviněného, uváží-li se účel spolku, vytýčený v § 2 stanov a v kárném nálezu správně uvedený, dále že členové spolku jsou podle zmíněného paragrafu stanov odkazováni, pokud jde o úkony, vyhrazené advokátům, na spolkového advokáta a že dokonce v přípise spolku ve spisech založeném je uvedeno plné jméno předsedy spolku — obviněného — s připojením jeho povolání jako advokáta a s udáním jeho přesné adresy. Názor kárné rady, že obviněný vstupem do spolku a tím, že vystupoval na venek jako předseda, mohl vzbuditi v širší veřejnosti důvodné podezření, že spolek je jeho náhončím, že se takto obviněný vydal v podezření, že vstupem do spolku sledoval cíl získati klientelu, je správný a nelze právnímu podřadění zjištěného děje skutkové podstatě kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu důvodně vytýkati žádný právní omyl.

Pokud jde o kárné provinění pod 2., je třeba především zdůrazniti, že podle výroku nebyl obviněný uznán vinným inkriminovaným kárným přečinem proto, že n e p ř e d l o ž i l stanovy spolku, nýbrž proto, že vyzván výborem komory, aby stanovy předložil a vyjádřil se o obsahu podání zmíněného spolku, neodpověděl a na opětné urgence a po pohrůžce pokutou odpověděl způsobem neslušným a posměšným.

Odpověď obviněného, jak jest její znění správně reprodukováno v opisu nálezu, vybočovala z mezí slušného styku příslušníka stavu advokátského s jeho nadřízeným stavovským orgánem, je nesena tónem posměšným, což ke skutkové podstatě inkriminovaného přečinu stačí bez ohledu na to, zdali šlo u obviněného o úmyslné zesměšňování nebo zlehčování výboru komory či nikoli. Jde o porušení povinnosti advokáta, odpovídati na dotazy příslušného nadřízeného stavovského orgánu způsobem slušným a věcným, a není proto právně pochybené podřadění jeho činu skutkové podstatě kárného přečinu porušení povinností povolání, jak uznala kárná rada.

Čís. 386 dis.

Je porušením povinností povolání, podal-li advokát žalobu jménem strany, kterou osobně neznal, spokojiv se s údaji třetí osoby a s plnou mocí strany, odevzdanou mu touto třetí osobou, aniž se přesvědčil, zda strana plnou moc skutečně podepsala, a pokračoval-li ve sporu po delší dobu bez jakéhokoli styku se stranou.

(Rozh. ze dne 13. května 1939, Ds I 15/39.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu